

Քրիստոնեայ՝ ամէնքն ալ յարգեցին զինքը ու
 ակնածեցան իրմէ: Չորս տարւան մէջ պարտքերը
 վճարելու համար իր երաշխաւորութիւնը յար-
 գուեցաւ: Երուսաղէմի Փաշան «կարի հաւանեցաւ»
 Կոլոտի կարգադրութեան, գրեց Պոլիս Սուլթան
 Մահմուտ կայսեր եւ իր համարումն ու գնահա-
 տումն ալ արտայայտելու համար՝ ինչոյեց հայոց
 վանքին Աթոռակալը:

Կոլոտ չչլացաւ այս առաջին յաջողութիւն-
 ներէն, եւ կատարելապէս գիտակից իրաց վիճակին,
 այս փառքերու մէջ ուղղակի Ս. Յարութիւն գնաց,
 գոհութիւն մատուցանելու Աստուծոյ եւ աղօթ-
 քով զօրացնելու իր հաւատացեալի սիրտը: Արտի
 այս ըզձանքը գոհացրնելէ ետքը՝ ուղղակի Ս. Յա-
 կոբ գնաց, ժողովեց միաբանութեան կարող ան-
 դամները, որոնց մէջ եւ միշտ Կոլոտի հետն էր
 Հաննէ պատմիչն ալ, եւ անոնց խորհրդով իբր
 առաջին եւ հիմնական կարգադրութիւն՝ փշուր
 փշուր բրաւ հասարակաց կնիք, որուն վրայ գրուած
 էր «անուն Սրբոյ Աթոռոյս»: Այդ կնիքով, որ
 «Օրինչ կնիք» կամ ըստ Կոլոտի «Կնիք պարտոց»
 կ'ըսուէր, Պոլսէն զրկուած Ալէքիւներ իբր թէ յա-
 նուն վանքի փոխառութիւններ կ'ընէին, բայց
 իրապէս իրենց պէտքերուն կը մնիէին:

Պալլքէսէրցին, կ'ըսէր Կոլոտ, «անէր
 զնոյն կերպ չար ագահութեամբ քան զառաջինս.
 Վասն որոյ զրեմիէ կնիք այն կնիք պարտոց
 յարտոցն:»

ԵՐԿՈՒ ԱԹՈՐՆԵՐՈՒՆ ԲԱՓԱՆՈՒՄԸ

«Եւ թէպէտ չէր ասորք մեզ այս
 գործ, բայց ասպ յանձն. զի բաժա-
 նեացի Երուսաղէմայն պատրիարքութիւն
 ի Կոստանդնուպոլսոյ, որ եղև իսկ
 Տեառն յաջողմամբ:» (Կոլոտ:)

Կոլոտ Ս. Յակոբը ազատագրելէ ետքը պար-
 տատէրներու շահատակութիւններէն՝ Պոլիս վե-
 րագարձաւ: Առանց կարեւորութիւն տալու այն-